

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਬੀਫੇਰ ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਸੋਨੀ ਜੇ.ਜੇ.

ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ, - ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲੈਂਟ

ਬਨਾਮ

(1) ਯੂਨਿਯਨ ਓਫ ਇੰਡੀਆ, (2) ਬਸ਼ੇਸ਼ੇਰ ਨਾਥ ਅਤੇ

ਤਿੰਨ ਹੋਰ, - ਬਚਾਓ ਪੱਖ-ਜਵਾਬਦਾਰ

1951 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 63

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 11 ਅਤੇ 80—ਰੈਜ਼ ਜੁਡੀਕੇਟਾ—ਸਹਿ-ਮੁਕੱਦਮੇ—ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਫੈਸਲਾ ਜਿੱਥੇ ਮੁਦਈ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸੀ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਰੈਜ਼ੀਡਿਊਡੀਕੇਟਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ—ਸਹਿ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁੜ ਨਿਆਂਇਕਾਂ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ—ਧਾਰਾ 80 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ, ਰੇਲਵੇ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਕੀ ਵੈਧ ਨੋਟਿਸ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ: -

- (i) ਸਬੰਧਤ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,
- (ii) ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,
- (iii) ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ
- (iv) ਸਹਿ-ਮੁਦਾਇਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਧਿਰਾਂ ਸਨ ਸਾਬਕਾ ਸੂਟ ਵਿੱਚ।

ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਅਵੈਧ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰੇਲਵੇ ਬੋਰਡ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੁਕਸ ਅਵੈਧ ਹੋਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਖੁਦ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਕੋਈ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਥਾਪਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਮੁੰਨੀ ਬੀਬੀ ਬਨਾਮ ਤਿਰਲੋਕੀ ਨਾਥ (1), ਕੋਟਿੰਘਮ ਬਨਾਮ ਅਰਲ ਆਫ ਸ਼੍ਰੋਅਸਬਰੀ (2), ਮੈਂਗ ਸੇਨ ਡੋਨ ਬਨਾਮ ਮਾ ਪਾਨ ਨਯੂਨ (3), ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ ਗੋਇਨਕਾ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਲਾਲ (4), 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ; ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਅਗਰਵਾਲਾ ਬਨਾਮ ਖਲੀਲੁਰ ਰਹਿਮਾਨ (5), ਵੱਖਰਾ; ਭਾਗ ਚੰਦ ਦਗਾਡੂਸਾ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਆਫ ਸਟੇਟ ਇਨ ਕੇਂਸਲ (6), ਵੇਲਯਾਨ ਚੇਤਿਆਰ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੀ ਸਰਕਾਰ (7), ਬੰਬਈ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਬਨਾਮ ਪੋਸਟਨਜੀ ਅਰਦੇਸ਼ਾਇਰ ਵਾਡੀਆ (8), ਸੰਧਿਆ ਟਰੇਡਿੰਗ ਕੰਪਨੀ। v. ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ (9), ਹੋਰੀ

ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੇਸ (10), ਬਸਦੇਓ ਅਗਰਵਾਲਾ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (11), 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ; ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਮੁਰਲੀਧਰ (12), ਏ. ਸੰਕੁੰਨੀ ਮੈਨਨ ਬਨਾਮ ਦ ਸਾਊਥ ਇੰਡੀਆ ਰੇਲਵੇ (13), ਚੇਕਾ ਸੁਬ੍ਰਾਹਮਣੀਅਮ ਬਨਾਮ ਦਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (14), ਕੈਂਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦਾ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਬਨਾਮ ਜੀ. ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸ਼ੇਨੀ (15), ਭੋਲਾਰਾਮ ਬਨਾਮ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ ਕੈਂਸਲ (16), ਵਿਸ਼ਿਸ਼ਟ; ਦੇਵੀ ਦਿੱਤਾ ਮੱਲ ਬਨਾਮ ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ਼ ਸਟੇਟ (17), ਵੀ. ਵੀਡਜ਼ ਬਨਾਮ ਮੇਹਰ ਏਯੂ (18), ਦ ਏਜੰਟ ਆਫ਼ ਦ ਸਾਊਥ ਇੰਡੀਅਨ ਆਰਡੀਲਵੇ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਵੇਂਗੂ ਪੇਟਰ (19), ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਬਨਾਮ ਬੰਬੇ ਬੜੇਦਾ ਅਤੇ ਮੱਧ ਭਾਰਤ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ (20), ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ ਬਨਾਮ ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ (21), ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਸਿੰਘ ਬਿੰਦਰਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਜਲੰਧਰ, ਮਿਤੀ 30 ਦਸੰਬਰ, 1950 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ, ਵਾਈ.ਪੀ. ਗਾਂਧੀ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਭਾਗੀਰਥ ਦਾਸ ਲਈ ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਪਰ, ਐਨ.ਐਲ. ਵਢੇਰਾ, ਪੀ.ਐਲ. ਬਹਿਲ, ਕੇ.ਐਲ. ਗੋਸੀਆਂ ਅਤੇ ਡੀ.ਐਨ. ਅਵਸਥੀ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਜਜ਼ਮੈਂਟ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਸਿੰਘ ਬਿੰਦਰਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, 30-12-1950, ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਦਈ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੁਕਤੇ ਇੱਕ ਰੈਜ਼ਿਊਡੀਕੇਟਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 80, ਸਿਵਲ ਪੀ.ਸੀ., ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿਰਫ਼ ਦੇ ਨੁਕਤੇ ਹਨ।

ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਿ ਰੈਜ਼ਿਊਡੀਕੇਟਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। 20-4-1943 ਨੂੰ ਢਿੱਲਵਾਂ ਦੀ ਫਰਮ ਦਿਆਲ ਦਾਸ-ਧਰਮ ਪਾਲ ਨੇ ਸੂਰਤ ਨੂੰ 200 ਬੇਰੀਆਂ ਕਣਕ ਦੀ 500 ਮਿਊਡ ਵਜ਼ਨ ਦੀ ਖੇਪ ਕਰਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਖੇਪ ਫਿਲਵਾਨ ਦਾ ਬਸ਼ੇਰ ਨਾਥ-ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਸੀ। ਇਹ ਚਲਾਨ ਨੰਬਰ 40 ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਨੰਬਰ 498293 ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਲ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵੈਗਨ ਨੰਬਰ, 27325 ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 29-4-1943 ਨੂੰ ਮਾਲ ਖੇਪਧਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਰਸੀਦ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਬਸ਼ੇਰ ਨਾਥ-ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਬਾਂਡ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਦਿਆਲ ਦਾਸ-ਧਰਮ ਪਾਲ ਦੇ ਖੇਪਦਾਰ ਸਨ, ਜਿਸਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕੀਮਤ ਰੁਪਏ ਸੀ। 7, 500/-। ਇਹ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਬਾਂਡ ਢਿੱਲਵਾਂ ਦੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਾਸਟਰ ਵੱਲੋਂ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੇਲਵੇ (NW ਰੇਲਵੇ) ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਦਿਨ ਦੁਆਰਕਾ ਦਾਸ, ਦਿਆਲ ਦਾਸ-ਧਰਮ ਪਾਲ ਅਤੇ ਬਸ਼ੇਰ ਨਾਥ-ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਬਾਂਡ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਫਿਰ ਸੂਰਤ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਬਾਂਡ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਲੀਵਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਸੂਰਤ ਦੀ ਫਰਮ ਪ੍ਰਜੀਵਨ ਦਾਸ-ਜਿਨ੍ਹਾ-ਭਾਈ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਸ ਨਵੇਂ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੇ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਮਾਲਾਂ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦਾਅਵੇਦਾਰ, ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗੁਆਉਣ ਦਾ

ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਸ਼ੇਸ਼ਰ ਨਾਥ-ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਨੇ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਰੇਸ਼ਨ ਲਾਲ-ਹੰਸ ਰਾਜ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੂਰਤ ਦੇ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪ੍ਰਜੀਵਨ ਦਾਸ—ਜਿਨ੍ਹਾਭਾਈ । ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਜੀਵਨ ਦਾਸ-ਜਿਨ੍ਹਾਭਾਈ ਫਰਮ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਸਲ ਰਸੀਦ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸੀ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਬਾਂਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਮਾਲ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਅਸਲੀ ਖੇਪ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਢਿਲਵਾਂ ਦੀ ਫਰਮ ਬਸ਼ੇਸ਼ਰ ਨਾਥ-ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

21-4-1943 ਨੂੰ ਇਹੀ ਸਮਾਨ ਢਿਲਵਾਂ ਦੇ ਓਮ ਫਰਕਸ਼-ਪਰਸ਼ੋਤਮ ਦਾਸ ਨੇ ਕਲਿਆਣ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਵੈਗਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹੀ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਨੰਬਰ 27325, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਚਲਾਨ ਨੰਬਰ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਰਸੀਦ ਇੱਕੋ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਦਈ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਹੀ ਸਨ। ਨਾਥ ਰਾਮ-ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਨੇ 13-5-1943 ਨੂੰ ਜੀਆਈਪੀ ਰੇਲਵੇ ਰਾਹੀਂ ਕਲਿਆਣ ਵਿਖੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਲ ਦੀ ਡਿਲਿਵਰੀ ਕੀਤੀ।

ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਨੇ ਰੇਲਵੇ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜ ਕੇ ਮਾਲ ਜਾਂ ਮਾਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਰੇਲਵੇ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਫਰਮ ਪ੍ਰਜੀਵਨ ਦਾਸ-ਜਿਨ੍ਹਾਭਾਈ ਵੀ ਉਸੇ ਮਾਲ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਨੇ 10-6-1943 ਨੂੰ ਕਪੂਰਥਲਾ ਦੇ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਟਾਈਟਲ ਦੇ ਐਲਾਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 14-7-1943 ਨੂੰ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਮੁਦਈ, ਬਸ਼ੇਸ਼ਰ ਨਾਥ-ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜੀਵਨ ਦਾਸ-ਜਿਨ੍ਹਾਭਾਈ ਸਨ।

ਫਰਮ ਪ੍ਰਜੀਵਨ ਦਾਸ-ਜਿਨ੍ਹਾ ਭਾਈ ਨੇ ਸੂਰਤ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ 30-7-1943 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਰੇਲਵੇ ਧਿਰਾਂ, ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ (ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ) ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਸਲ ਖੇਪਦਾਰ ਬਸ਼ੇਸ਼ਰ ਨਾਥ-ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਰਮ-ਜੀਵਨ ਦਾਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾ ਭਾਈ ਅਤੇ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਸਮੇਤ ਕਈ ਹੋਰ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਫਰਮ ਪ੍ਰਜੀਵਨ ਦਾਸ-ਜਿਨ੍ਹਾ ਭਾਈ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਫਰਮ ਨੇ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਦਈ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 3 (ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ) ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਧਿਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੂਟ ਦੀ ਖੇਪ ਦੀ ਡਿਲਿਵਰੀ ਲੈਣ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਬਾਂਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਆਨ ਝੂਠਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਮੁਦਈ ਕੋਲ ਸੀ ਅਤੇ ਸੂਟ ਦਾ ਸਮਾਨ ਢਿਲਵਾਂ ਤੋਂ ਬੁੱਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੂਰਤ ਵਿਖੇ ਡਿਲਿਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਰਾਹਤ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੇ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਮਾਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 3, ਜੋ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਮਾਲ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਬੈਂਕ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ

ਲਾਗਤ 3, 4, 5 ਅਤੇ 6 ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਹੋਰ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਬਚਾਓ ਪੱਖ 3 (ਮੈਂਜੂਦਾ ਮੁਦਈ) ਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪੇਪਰ ਬੁੱਕ ਦੇ ਪੰਨਾ 92 'ਤੇ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਰਸੀਦ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਕਨਸਾਈਨਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਗੁੰਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਖੇਪਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਮਾਲ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਚੰਗਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮਾਲ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਘਿਨਾਉਣੇ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮੀ ਰੇਲਵੇ ਅਤੇ BB&C. I ਰੇਲਵੇ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਸਾਬਕਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਢਿੱਲਵਾਂ ਵਿਖੇ ਖੇਪਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੁਕਿੰਗ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦਾ ਟੈਂਡਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਮਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 3 ਮਾਲ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਪੂਰਥਲਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਡਿਕਰੀ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਬੀ.ਬੀ.ਐੱਡ.ਸੀ.ਆਈ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਮੁੱਦੇ ਪੇਪਰ ਬੁੱਕ ਦੇ ਪੰਨਿਆਂ 96 ਅਤੇ 97 'ਤੇ ਛਾਪੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮੁੱਦੇ ਸਨ:

(1) ਕੀ ਮੈਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਾਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲਵਾਂ ਵਿਖੇ ਕਨਸਾਈਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੁਕਿੰਗ ਲਈ ਟੈਂਡਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਉਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਢਿੱਲਵਾਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਬੁਕਿੰਗ ਸਟਾਫ਼ ਵੱਲੋਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਆਰਆਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?

(4) ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਮਾਲ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹਨ?

(6) ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 3 ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਉਪ-ਜੱਜ, ਕਪੂਰਥਲਾ ਰਾਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਮੁਦਈ ਲਈ ਉਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ? ਕੀ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ 'ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ' ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ?

(17) ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 3 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਝੂਠਾ ਜਾਂ ਘਿਨਾਉਣੀ ਹੈ?

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਵਾਦਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਲੰਮੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਨਤੀਜੇ ਦਿੱਤੇ। ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਢਿੱਲਵਾਂ ਵਿਖੇ ਬੁਕਿੰਗ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਲ ਟੈਂਡਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 3 ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਅਧਾਰਤ ਸੀ, ਢਿੱਲਵਾਂ ਦੇ ਬੁਕਿੰਗ ਸਟਾਫ਼ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਟੇਸ਼ਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਮਾਲ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਪੂਰਥਲਾ ਵਿਖੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 'ਰੈਸ ਨਿਆਂਇਕਤਾ' ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 3 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਾ ਤਾਂ ਝੂਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮੁਦਈ ਨੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 3 (ਮੈਂਜੂਦਾ ਮੁਦਈ) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਢਿੱਲਵਾਂ ਵਿਖੇ ਬੁੱਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਾਸਟਰ, ਢਿੱਲਵਾਂ, ਦੇ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਸਹਾਇਕ ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਾਸਟਰ, ਢਿੱਲਵਾਂ, ਮਾਲ

ਕਲਰਕ, ਢਿਲਵਾਂ, ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਰੇਲਵੇ ਵੱਲੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਗਵਾਹ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 3 ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਮੁਗਟ ਰਾਮ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਰਮ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਧਰਮ ਪਾਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਥਿਤ ਸਮਾਨ ਦੇ ਅਸਲ ਖੋਪਦਾਤਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਗਟ ਰਾਮ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਦਿਆਲ ਦਾਸ-ਧਰਮ ਪਾਲ ਲਈ ਠੇਕੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਦੇਹਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਮਾਨ ਦਿਆਲ ਦਾਸ-ਧਰਮ ਪਾਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬੁੱਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਕਪੂਰਥਲਾ ਰਿਆਸਤ ਤੋਂ ਪਰਮਿਟ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸਾਥੀ ਹੈ। ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਸੂਰਤ ਭੇਜਣ ਲਈ ਮਾਲ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਖੋਪ ਨੋਟ ਕਾਯਾਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ "ਕਾਲ-ਯਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। "ਸੂਰਤ"। ਉਸਨੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਫਰਜ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬੁੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਨਾ 110 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 3 ਮੁਦਈ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਉੱਠੀ ਹੈ)। ਰਾਹਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪੰਨਾ 113 ਤੇ ਕਿਹਾ:

"ਮੁਦਾਇਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ 3 ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 3 ਫਰਜ਼ੀ ਰਸੀਦ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਰਸੀਦ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੇਸ ਗੁਆਉਣ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ"।

ਦਵਾਰਕਾ ਦਾਸ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਸੂਟ ਲਿਆਇਆ। 14,316/14/3 ਮਾਲ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਣਕ ਦੀ ਕੀਮਤ, ਵਿਆਜ, ਕਪੂਰਥਲਾ ਵਿਖੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਖਰਚੇ ਅਤੇ ਫੁਟਕਲ ਖਰਚੇ। ਇੱਥੇ ਕਈ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 4 ਅਤੇ 5, ਨੱਥੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਹਨ। ਲਏ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ 'ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ' ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ ਲੋਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ 'ਰੈਸ ਨਿਆਇਕਤਾ' ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਵਾਲ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ ਪਿਛਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਧਾਰਾ 11, ਸਿਵਲ ਪੀਸੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਹਿ-ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ 'ਰੈਸ ਜੁਡੀਕੇਟਾ' ਦਾ ਸਵਾਲ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਿੱਚ -- 'ਮੁੰਨੀ ਬੀਬੀ ਬਨਾਮ ਤਿਰਲੋਕੀ ਨਾਥ', 53 ਸਾਰੇ। 103 (ਪੀਸੀ) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 11, ਸਿਵਲ ਪੀਸੀ, 'ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ' ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਐਮ ਅਤੇ ਕੇ ਇੱਕ ਘਰ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਸਨ। ਐਮ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਉਸ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਿਤਾ ਅਮਰ ਨਾਥ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਹੈ। ਕੇ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ 'ਸਤ੍ਰੀਯਾਨ' ਜਾਇਦਾਦ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਵਿਰਾਸਤ ਦੀ

ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਅਮਰ ਨਾਥ ਦੇ ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਨੇ ਅਮਰ ਨਾਥ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘਰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਐਮ ਅਤੇ ਕੇ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਅਮਰ ਨਾਥ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੈਣਦਾਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੇ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਲੈਣਦਾਰ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਘਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈ ਲਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ M ਨੇ K ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਤੋਂ ਮਕਾਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਅਤੇ K ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅਤੇ M ਵਿਚਕਾਰ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 'ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ' ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ 'ਰੈਜ਼ ਨਿਆਂਇਕਤਾ' ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਐਮ ਅਤੇ ਕੇ ਦਰਮਿਆਨ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਘਰ ਅਮਰ ਨਾਥ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਹੀ ਮੁਦਈ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਪਿਛਲੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਵਿਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। VC in -- 'Cottingham v. Earl of Shrewsbury', (1843) 67 ER 530 at p. 535:

"ਜੇ ਕੋਈ ਮੁਦਈ ਸਹਿ-ਰੱਖਿਅਕ ਡਾਂਤੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੇਸ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਕ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ, ਅਦਾਲਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਗੀ ਕਿ: ਕੇਸ, ਅਤੇ ਸਹਿ-ਰੱਖਿਅਕਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ, ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ, ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜੇ ਸਿਰਫ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

(1843) 15 LJ Eq ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ. 441 ਤੇ ਪੀ. 443, ਨਿਯਮ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

"ਮੈਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਬਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਮੁਦਈ ਡਿਕਰੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬੰਧਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਟਾ-ਸ਼ਨ (1843) 67 ER 530 ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਰ ਜਾਰਜ ਲੇਵੈਂਡਸ ਨੇ ਪੀ. 111:

"ਇਹ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 11, ਸਿਵਲ ਪੀਸੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਮਾਪਦੰਡ ਵਜੋਂ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ 'ਰੈਜ਼ ਨਿਆਂਇਕਤਾ' ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: (1) ਸਬੰਧਤ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; (2) ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਹ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ (3) ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਵਿੱਚ - 'ਮੈਂਗ ਸੇਨ ਡਨ ਬਨਾਮ ਮਾ ਪਾਨ ਨਯੂਨ', 10 ਰੰਗ। 322 (ਪੀ.ਸੀ.) ਦਾ ਇਹੀ ਨਿਯਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਚਿਨਾਮੈਨ, ਜੋ ਕਿ ਬਰਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਬੇਧੀ ਬਰਮੀ ਐਰਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਦੋ ਧੀਆਂ ਸਨ। ਉਸਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ

ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਉਸਦੀ ਵਿਧਵਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਇੱਕ ਧੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਬਰਮੀ ਬੇਧੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੋਥਾਈ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਦੇਸ਼ੀ ਉਸਦੀ ਦੂਜੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਦੋ ਭਰਾ ਸਨ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਚੀਨੀ ਰਿਵਾਇਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਕੱਲੇ ਪੁੱਤਰ ਹੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੂਸਰੀ ਭੈਣ, ਜੋ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਸੀ, ਨੇ ਵੀ ਉਸੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ 'ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ' ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਮਿਸਟਰ ਡੰਨ, ਕੇਸੀ, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ 'ਮੁੰਨੀ ਬੀਬੀ ਬਨਾਮ ਤਿਰਲੇਕੀ ਨਾਥ' 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 53 ਸਾਰੇ 103 (ਪੀਸੀ). ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਮਿਸਟਰ ਪੈਨਲ ਨੇ 'ਮੁੰਨੀ ਬੀਬੀ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ' ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ 'ਮੁੰਨੀ ਬੀਬੀ' ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੁਣ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਹਨ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। "ਸਹਿ-ਮੁਦਾਇਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ 'ਰੈਸ ਨਿਆਇਕਤਾ' ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। 530, ਜੋ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਰਾਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ 'ਮੁੰਨੀ ਬੀਬੀ' ਦੇ ਕੇਸ ਅਤੇ ਵਿਗ੍ਰਾਮ, ਵੀਸੀ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੰਨਾ 333 ਅਤੇ 334 'ਤੇ ਕਿਹਾ:

"ਜਿਹੜਾ ਮਾਮਲਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਮਾਈਲਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਚੀਨੀ ਰਿਵਾਇਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ: 'ਮੈਂ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਚੀਨੀ ਰਿਵਾਇਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ, ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਹੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।' ਅਰਥਾਤ, ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਖੋਜ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਮਿਸਟਰ ਸੇਲਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਿਸਟਰ ਪੈਨ ਨਿਯੂਨ ਮਿਸਟਰ ਮਾਈਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ।

ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 'ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ' ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਾ ਸੇਨ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਆਂ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਖਾਰਜ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ।

ਮਾ ਪੈਨ ਨਿਯੂਨ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁੱਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ (1) ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮਾ ਪਾਨ ਨਿਯੂਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਸੀ; (2) ਇਸ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਮਾ ਸੇਨ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (3) ਮਾ ਪਾਨ ਨਯੂਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾਵਾਂ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਕੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ) ਵਿਚਕਾਰ ਸਵਾਲ. ਜਾਇਦਾਦ) ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ 'ਮੁੰਨੀ ਬੀਬੀ ਦੇ ਕੇਸ' ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਹਿ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ 'ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ' ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿੱਥੇ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਗਲਾ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੇਂਸਲ ਕੇਸ ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੈ - 'ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਬਾਮ ਨਰਾਇਣ ਲਾਲ', 14 ਪੈਟ 811 (ਪੀਸੀ)। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਬਹੁਤ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਨ ਪਰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਨ। B ਨੇ S. ਇੱਕ ਮਹੰਤ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਉਧਾਰ ਦਿੱਤੇ, M ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਖਰਚੇ ਲਈ, ਜਿਸਨੇ ਦਫਤਰ ਅਤੇ ਮਠ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, S ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਠ ਦੀਆਂ ਸੰਪਤੀਆਂ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1903 ਵਿੱਚ ਬੀ ਨੇ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ S ਅਤੇ M ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਜੋ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਅਸਲ ਰਕਮਾਂ ਲਈ S ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਪੈਸੇ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਉਧਾਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਬੀ ਨੇ 1908 ਵਿੱਚ ਮਠ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ S ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਬੀ ਸਮੇਤ ਕਈ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਸਨ। ਆਖਰਕਾਰ 1913 ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਗਈ। ਮੱਟ 1918 ਵਿੱਚ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇ ਨੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ B&M ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਵੈਧ ਸੀ ਕਿ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕਣ ਯੋਗ ਹਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1925 ਵਿੱਚ, ਅਸਲ ਲੈਣਦਾਰ ਅਤੇ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਐਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਅਤੇ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਲਾਲ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਵਿੱਚ ਮਹੰਤ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਖਰੀਦੀਆਂ ਸਨ। ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1918 ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਪ੍ਰਤੀਰੋਧੀ ਬੀ ਅਤੇ ਐਮ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੁੱਦੇ ਵਜੋਂ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬੀ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਅਤੇ ਐਮ ਵਿਚਕਾਰ 'ਰੇਸ ਨਿਆਂਇਕਤਾ' ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਵਜੋਂ। 'ਮੁੰਨੀ ਬੀਬੀ ਦੇ ਕੇਸ', (53 ਸਾਰੇ 103 ਪੀ. ਸੀ.) ਅਤੇ 'ਮੈਂਗ ਸੇਨ ਡੇਨ ਕੇਸ', (10 ਰੰਗ 322 ਪੀ.ਸੀ.) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੀ. 622 ਸਰ ਜੇਹਨ ਵਾਲਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ:---

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਰੀਬੀਫ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਦਾਲਤੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਹ ਕੇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 'ਕੋਟਿੰਘਮ ਬਨਾਮ ਅਰਲ ਆਫ ਸ਼੍ਰੇਅਸਬਰੀ', (1843) 3 ਹੇਅਰ 627, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਿੱਚ - 'ਮੁੰਨੀ ਬੀਬੀ ਬਨਾਮ ਤਿਰਿਓਕੀ ਨਾਥ' ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ 'ਰੇਜ਼

ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਨਿਯਮ।, 53 ਆਲ 103 (ਪੀਸੀ) ਅਤੇ -- ' ਮੈਂਗ ਸੇਨ ਡੋਨ ਬਨਾਮ ਮਾ ਪੈਨ ਨਯੂਨ ', 10 ਰੰਗ 322 (ਪੀਸੀ)"।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ ਨੇ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੇਂਸਲ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ - ' ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਖਲੀਲੁਰ ਰਹਿਮਾਨ ', ਏਆਈਆਰ 1950 ਪੀਸੀ 17, ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ 'ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕੇਟਾ' ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 'ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ' ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। . ਮੈਂ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਿਰਣੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ।

ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਲ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਸੂਰਤ ਵਿਖੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਦਾ ਧਾਰਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਉਸ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਲ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਸੀ, ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਸਿਰਲੇਖ ਸੀ। , ਉੱਥੇ. ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਰੇਲਵੇ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 3 ਜੋ ਮਾਲ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਲਈ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 3, ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ, ਦਾ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਦਾਅਵਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਮੁਦਈ ਵੀ ਉਸੇ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਤਿਕੋਈ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਰੇਲਵੇ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਾਮਾਨ ਦਾ ਟੈਂਡਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਰਸੀਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਫਰਜ਼ੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਸੂਰਤ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 3 ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਉਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੀ ਖੋਜ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 3 ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ੀ ਰੇਲਵੇ ਰਸੀਦ 'ਤੇ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਉਹ ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੇਂਸਲ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ, ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, 'ਰੈਸ ਜੂਡੀਏਟਾ' ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਰੰਗੂਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, - ' ਮੈਂਗ ਸੇਨ ਡੋਨ ਬਨਾਮ ਮਾ ਪਾਨ ਨਯੂਨ ', (10 ਰੰਗ 322 ਪੀਸੀ) ਪਿਛਲਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਸਟਰ ਪੈਨੇਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ. ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਤੇ ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ 'ਰੈਸ ਜੂਡੀਕਾਟਾ' ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਾਰਡ

ਰਸਲ ਨੇ ਪੰਨਾ 333 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।" ਪਟਨਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, - 'ਕੇਦਾਰ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਲੇ', (14 ਪੈਟ 611 ਪੀਸੀ) ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਸ ਵਿੱਚ 'ਰੈਜ਼ ਜੁਡੀਕਾਟਾ' ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਹਾਂ; ਇਸ ਰਾਇ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਰੈਜ਼ ਜੁਡੀਕੇਟਾ' ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 80 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰੇਲਵੇ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਕੱਤਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਰਾਹੀਂ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ ਕੌਂਸਲ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, NW ਰੇਲਵੇ, ਲਾਹੌਰ ਅਤੇ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, BB ਅਤੇ CI ਰੇਲਵੇ, ਬੰਬਈ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਪਹਿਲੇ ਪਤੇ ਦੀ ਰਸੀਦ ਪੰਨਾ 73 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਤੋਂ ਉਹ ਕਾਗਜ਼ੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪੰਨਾ 72 ਅਤੇ 73 'ਤੇ ਹਨ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨੋਟਿਸ 18-2-1944 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸ. 80 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਨ:

"80. ਕ੍ਰਾਊਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ,

(ਏ) ਦੇ ਦਫਤਰ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂ ਛੱਡੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲੇ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੱਕ, ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਉਸ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਸਕੱਤਰ;

ਵਿੱਚ -- 'ਭਾਗਚੰਦ ਦਗਡੂਸਾ ਬਨਾਮ ਸੈਕਟਰੀ, ਆਫ ਸਟੇਟ', 51 ਬੋਮ 725 (ਪੀਸੀ), ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੱਲਾ ਦੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਪੀ. 303 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ

"ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ।"

ਪੀ.ਪੀ. 744 ਅਤੇ 745 ਵਿਚ - 'ਭਾਗਚੰਦ ਦਾ ਕੇਸ, 51 ਬੋਮ 725 (ਪੀਸੀ), ਵਿਸਕਾਉਂਟ ਸਮਨਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ:

"ਧਾਰਾ 80 ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਅਦਾਲਤਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਆਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ ਜੋ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਪੂਰੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ -- 'ਵਿਲੀਅਨ ਚੇਟੀਅਰ ਬਨਾਮ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਆਫ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸੀਜ਼ ਆਫ ਮਦਰਾਸ', ਏਆਈਆਰ 1947 ਪੀਸੀ 197, ਜਿੱਥੇ ਲਾਰਡ ਸਾਈਮੰਡਸ ਨੇ ਬੋਰਡ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪੀ. 199 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ।

"ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਇਸ ਬੋਰਡ ਦਾ ਫੈਸਲਾ -- 'ਭਾਗਚੰਦ ਡਗਡੂਸਾ ਬਨਾਮ ਸੈਕਟਰੀ, ਆਫ ਸਟੇਟ', 54 ਇੰਡ ਐਪ 338 (ਪੀਸੀ) ਨਿਰਣਾਇਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 80 ਸਪੱਸ਼ਟ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ

ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਲਝਣਾਂ ਜਾਂ ਅਪਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਧਾਰਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ 'ਮੁਕੱਦਮਾ' ਸੀ। ਇਸ ਬੋਰਡ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨ ਲਈ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਸੀ। ਕੀ, ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ, ਵਰਣਨ ਅਤੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜਿਸ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲਾਰਡ-ਸ਼ਿਪ ਜੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਧਾਰਾ ਇਸਦੇ ਸਾਦੇ ਅਰਥਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਸੂਟ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ: ਵੇਖੋ -- 'ਵੈਕਟਾ ਰੰਗੀਆ ਬਨਾਮ ਸੈਕਟਰੀ, ਆਫ ਸਟੇਟ', ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1931 ਮੈਡ 175, ਅਤੇ ਅਪੀਲ 'ਤੇ, - 'ਵੈਕਟਾ ਰੰਗੀਆ ਵੀ. ਸੈਕਟਰੀ। ਆਫ ਸਟੇਟ', ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1935 ਮੈਡ 389. ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਂ ਅਪਵਾਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਲਈ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਵਿੱਚ --. 'ਬੰਬੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਬਨਾਮ ਪੈਸਟਨਜੀ ਅਰਦੇਸ਼ੀਰ ਵਾਡੀਆ', ਏ.ਆਈ.ਆਰ 1949 ਪੀਸੀ 143, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਇਸ ਭਾਗ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੀ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ, ਜਿੱਥੇ - 'ਭਾਗਚੰਦ ਦੇ ਕੇਸ (51 ਬੋਮ 725 ਪੀਸੀ) ਵਿੱਚ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਰ ਮਾਧਵਨ ਨਾਇਰ ਨੇ ਪੀ. 146 'ਤੇ ਕਿਹਾ, "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਨ। ਕੇਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 80 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"

'ਸੰਧਿਆ ਟ੍ਰੇਡਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ, ਡੋਮਿਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ', ਏ.ਆਈ.ਆਰ 1950 ਕੈਲ 426, ਨੋਟਿਸ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਐੱਸ. 80, ਸਕੱਤਰ, ਰੇਲਵੇ ਬੋਰਡ, ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਹੈਰੀਜ਼ ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ,

"ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਅਰਥਾਤ ਈਸਟ ਇੰਡੀਅਨ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਨੂੰ ਡਿਲੀਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੇਨ ਜੇ. ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ - 'ਡੋਮਿਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਦੇਦ-ਰਾਜ ਬਜੇਰੀਸ', ਸਿਵਲ ਰੈਵ. 856 ਆਫ 1949, ਡੀ/29-11-1949 ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ 80 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਇੱਕ ਦੇ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੇਲਵੇ ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ****। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪੀਸੀ, ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"

ਫੈਡਰਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ, ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਵਿਆਖਿਆ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿੱਚ -- 'ਹਰੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ', 1939 ਪੀ.ਸੀ.ਆਰ. 159, ਜਿੱਥੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 270(1), ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਐਕਟ, ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਸੁਲੇਰਨਨ ਜੇ ਨੇ ਪੀ. 179 'ਤੇ ਕਿਹਾ,

" ਸੈਕਸ਼ਨ 270(1) ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। , ਦੀਵਾਨੀ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਿਕ, ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਆਦਿ। ਮਨਾਹੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ, ਇਸ ਲਈ, ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ - ' ਬਾਸਦੇਓ ਅਗਰਵਾਲਾ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ', ਏਆਈਆਰ 1945 ਪੀਸੀ 16, ਜਿੱਥੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਨ ਕਿ "ਇਸ ਆਰਡਰ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਲੰਪਣਾ ਲਈ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ"। ਸਪੇਨਸ ਸੀਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੀ. 18

“ਸਾਡੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਰਡਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ * * *।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਨੋਟਿਸ ਸੈਕਸ਼ਨ 80 , ਸਿਵਲ ਪੀਸੀ ਦੇ ਫਾਰਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਨੁਕਸ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਕੋਈ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਥਾਪਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ ਨੇ ਕਈ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਨੁਕਸ ਇਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿਚ, ਨੋਟਿਸ, ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰੇਲਵੇ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕਾਫੀ ਪਾਲਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਬੋਰਡ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। . ਪਹਿਲਾ ਮਾਮਲਾ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ - 'ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਮੁਰਲੀਧਰ', ਏਆਈਆਰ 1952 ਅਸਾਮ 141, ਪਰ ਉੱਥੇ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਰੇਲਵੇ ਬੋਰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਹੁਦੇ ਦੁਆਰਾ ਰੇਲਵੇ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਕੱਤਰ ਹੈ। ਰੇਲਵੇ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 80 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਗਲਾ ਕੇਸ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, - ਏ. ਸੈਨ-ਕੁੰਨੀ ਮੈਨਨ ਬਨਾਮ ਦੱਖਣੀ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ, (1951) 1 ਮੈਡ ਐਲਜੇ 463। ਉੱਥੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੇਲਵੇ, ਜੇ ਕਿ ਐੱਸ . 80 _ ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਸੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਕ ਹੋਰ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ' ਸੁਬ੍ਰਾਹਮਣੀਅਮ ਬਨਾਮ ਦਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ', (1950) 2 ਮੈਡ ਐਲਜੇ 656, ਉੱਥੇ ਨੋਟਿਸ ਸਕੱਤਰ, ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਕੇਂਸਲ, ਰੇਲਵੇ ਵਿਭਾਗ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 80 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਨੋਟਿਸ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, - 'ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਇਨ ਕਾਉਂਸਿਲ ਬਨਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸ਼ੇਨੇਏ', (1950), 2 ਮੈਡ ਐਲਜੇ 506, ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ ਕੇਂਸਲ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਰ ਇਹ ਧਾਰਾ 77 , ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ s ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 80 . ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਆਦਿ।

ਭੋਲਾਰਾਮ ਸ਼ਿਬਪਨ ਫਰਮ ਬਨਾਮ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਇਨ ਕਾਉਂਸਿਲ, ਏਆਈਆਰ 1949 ਪੈਟ 416 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਇਕ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਾਫੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 77, ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੁਣੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਹਨ, - 'ਦੇਵੀ ਦਿੱਤਾ ਮੱਲ ਬਨਾਮ ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ਼ ਸਟੇਟ', 7 ਲਾਹ 238 (ਪੀਬੀ) -- 'ਵੁੱਡ ਬਨਾਮ ਮੇਹਰ ਆਲ', 3 ਇੰਡ ਗੈਸ 479 (ਕੈਲ) -- 'ਏਜੰਟ ਅਤੇ ਮੈਨੇਜਰ ਐਸ.ਆਈ. ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਵੇਂਗੂ ਪੱਟਰ', 12 ਇੰਡ ਕੈਸ 169, (ਮੈਡ) -- 'ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਬਨਾਮ ਏਜੰਟ ਬੀਬੀ ਐਂਡ ਸੀਆਈ ਰਲਾਈ। ਕੇ.', 13 ਇੰਡ ਕਾਸ 297, (ਅਜਮੇਰ) ਅਤੇ -- 'ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ਼ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ', ਏਆਈਆਰ 1924 ਲਾਹ 594। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਮੀਰ ਚੰਦ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੀ. 7 ਲਾਹ 238 ਦੇ 247, ਲੇਰੇਸੀਗਨੇਲ ਜੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਜਾਦੂ ਕਲਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਸਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

ਉਸ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਭਾਵ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਦਾ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸਖਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ" ਅਤੇ "ਵਿਵਸਥਾ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ"।

ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਕੀਮਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਸੇਨੀ, ਜੇ.ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ |